

Arrest

nr. 41 271 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 maart 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 3 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 november 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees uit Llashticë, gemeente Gjilan (Kosovo). Op 20 april 1995 werd u, onder het Milosevic-regime, als boekhouder van een landbouwcoöperatieve ontslagen. U kent sindsdien emotionele/psychische problemen welke bij het uitbreken van de Kosovo-oorlog erger werden. Op 27 maart 1999 werd uw dorp aangevallen door de

Serviërs waarop u samen met andere dorpelingen naar de bergen vluchtte. Na 18 dagen trokken Serviërs de bergen in en vermoordden tal van dorpsgenoten. U wist te ontkomen en trok na enkele weken op 5 mei 1999 naar Macedonië met uw gezin. Op 28 mei 1999 werd u door de Oostenrijkse autoriteiten naar Oostenrijk gebracht waar u een tijdelijk beschermingsstatuut als oorlogsvluchteling kreeg. In juni 2000 keerde u terug naar Kosovo waar u opnieuw in Llashticë ging wonen. Nadat u zag dat uw huis vernield was, werden uw psychische problemen erger en besloot u medische hulp te zoeken. Na verschillende artsen geraadpleegd te hebben, kwam u terecht bij A.(...) C.(...), een psychiater. Hij schreef u medicijnen voor en gaf u advies hoe met uw problemen om te gaan. Hij zei u dat uw genezing tijd in beslag zou nemen. Omdat uw medicijnen maar gedeeltelijk hielpen verliet u op 20 maart 2009 Kosovo richting België waar u op 23 maart 2009 asiel vroeg. In België consulteert u geregeld een psycholoog. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uw UNMIK-rijbewijs, een medisch attest volgens welke u al drie jaar een arts raadpleegt in een "Mental Health Center" in Gjiilan, twee Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u een psycholoog raadpleegt en drie foto's over de vernielingen van uw woning in Kosovo en een executieplaats in uw dorp.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen te relativeren. Zo dient vastgesteld te worden dat uw psychologische problemen ontstonden na uw ontslag in 1995. Nadat u in 2000 uit Oostenrijk terugkeerde naar Kosovo en zag dat u er niets meer had, werden uw psychologische problemen erger. U verliet Kosovo echter pas in maart 2009. Uw verklaring niet eerder te zijn vertrokken omdat u kleine kinderen had, kan niet als afdoende verklaring weerhouden worden voor uw laattijdig vertrek (CGVS, p.9). Voorts dient opgemerkt te worden dat hoewel uw medicijnen maar gedeeltelijk hielpen, u uw arts - welke u de laatste drie jaar voor uw komst naar België heeft geraadpleegd – niet gevraagd heeft naar het bestaan van andere behandelingsmanieren of andere artsen (CGVS, p.6). Zelf heeft u tijdens die drie jaar ook geen alternatieven gezocht (CGVS, p.8). U beweerde immers dat er geen georganiseerde behandeling in Kosovo bestaat, er zou geen organisatie voor psychologen in Kosovo bestaan (CGVS, p.6 en p.8). U verklaarde in België een psycholoog te raadplegen waar u praatsessies heeft. De psycholoog geeft u advies. In Kosovo gaf uw psychiater u dezelfde raadgevingen (CGVS, p.7). Het enige verschil zou zijn dat de praatsessies in België langer duren en dat u vaker op consultatie kan gaan (CGVS, p.8). U heeft uw psychiater in Kosovo echter nooit gevraagd om hem vaker te kunnen zien of de consultaties langer te maken (CGVS, p. 8).

Wat er ook van zij, hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de behandelingsmogelijkheden van psychische problemen beperkt zijn in Kosovo, blijkt uit diezelfde informatie echter ook dat behandeling op zich wel mogelijk is. Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medische attest van Dr. Cana blijkt trouwens duidelijk dat u voor uw psychische problemen op regelmatige basis werd geholpen in Kosovo. U moest maandelijks naar de psychiater, kreeg er advies en medicijnen voorgeschreven (CGVS, p.7). Er kan bijgevolg geenszins besloten worden dat u geen toegang had tot de medische voorzieningen in uw land.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit wordt immers niet in vraag gesteld. De foto's waarop een vernielde woning en volgens u een executieplaats staan, kunnen om het even waar en wanneer getrokken zijn en laten niet toe een band met uw vluchtmotieven vast te stellen. Uw medische attesten uit België tenslotte doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u in Kosovo toegang had tot de mentale gezondheidszorg in uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel levert verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing door te stellen dat hij duidelijk heeft aangegeven dat in Kosovo de gesprekken met de arts altijd zeer kort zijn en dat er eigenlijk enkel maar medicijnen worden gegeven. In België ligt er veel minder nadruk op

medicijnen en wordt eerder door gesprekken gepoogd om inzicht te krijgen in de ziektesituatie en de patiënt zelf toe te laten om zijn problemen te verwerken. Bovendien stelt hij impliciet te hebben aangegeven dat hij dit een veel betere aanpak vindt. Verzoeker geeft verder aan dat de behandelingsmogelijkheden van psychische problemen beperkt zijn in Kosovo en merkt hierbij op dat met de zware trauma's die hij heeft opgelopen het toch zeer aannemelijk is dat de aanpak van de psychiaters aldaar nooit tot een genezing kan leiden. Verzoeker meent voorts dat er nog altijd spanningen zijn met mogelijk geweld tussen Serviërs en Albanezen, aangezien het statuut van Kosovo nog niet definitief geregeld is en vraagt in dit opzicht subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen waaruit blijkt dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de wens om zich te laten behandelen voor zijn psychologische problemen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

2.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing vaststelde dat enkele significante elementen in verzoekers asielrelaas ertoe leidden de ernst en de geloofwaardigheid van zijn problemen te relativeren. Zo stelde de Commissaris-generaal vast dat, niettegenstaande verzoeker beweerde dat zijn psychologische problemen na zijn terugkeer naar Kosovo in 2000 erger werden, hij nog tot maart 2009 wachtte om zijn land van herkomst te verlaten. Ook kon worden vastgesteld dat, niettegenstaande verzoeker aangaf dat hij gedurende de laatste drie jaar vóór zijn komst naar België een arts heeft geraadpleegd, de medicijnen maar gedeeltelijk hielpen en dat hij daarom naar België is vertrokken. Uit zijn verklaringen bleek dat verzoeker bij zijn arts niet heeft gepeild naar andere behandelingsmanieren of andere artsen, noch dat hij gedurende die drie jaar naar alternatieven heeft gezocht. Tevens werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgemerkt dat evenmin uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aan zijn psychiater in Kosovo ooit heeft gevraagd om hem vaker te kunnen zien of de consultaties langer te maken, terwijl verzoeker aangeeft dat de praatsessies bij de psycholoog in België langer duren en dat hij vaker op consultatie kan gaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd dat behandelingsmogelijkheden in Kosovo weliswaar beperkt zijn, maar op zich wel mogelijk. Uit verzoekers verklaringen bleek eveneens dat hij op regelmatige basis in Kosovo werd geholpen voor zijn psychische problemen. De Commissaris-generaal concludeerde dan ook terecht dat er geenszins kan besloten worden dat verzoeker geen toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land. Verzoeker toont niet aan dat het verlaten van zijn land van herkomst en het vragen van internationale bescherming voor hem de enige mogelijkheid was om tegemoet te komen aan zijn (psychische) problemen, laat staan dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij (om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag) geen toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land of dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou uitmaken indien dit het geval zou zijn geweest. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen en uit een aantal blote beweringen zonder deze objectief te staven, waardoor hij er niet in slaagt bovenvermelde pertinente motieven te weerleggen. Deze motieven worden beschouwd als zijnde hier hernomen

2.5. Beperkte behandelingsmogelijkheden van psychologische problemen vallen overigens evenmin onder één van de omschrijvingen van *“ernstige schade”* zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoekers bewering dat er nog altijd spanningen zijn met mogelijk geweld tussen Serviërs en Albanezen, toont niet aan dat in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven moet worden aangenomen. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij om zijn beweringen te ondersteunen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN